

Ο Μάρης και οι φίλοι του

Δεν αντέχω άλλο, κουράστηκα! φώναξε μια μέρα η Άνοιξη. Έχω ακόμα ένα σωρό χρώματα να φτιάξω για τα λουλούδια, ευωδιές να ετοιμάσω για τα δέντρα, τραγούδια να γράψω για τα πουλιά, και κανένας δεν κοπιάζει να με βοηθήσει. Ο μεγάλος μου γιος, ο Μάρτης, παντρεύτηκε και κοιτάζει τώρα το σπίτι του. Ο δεύτερος, ο Απρίλης, με βοήθησε λίγο κι ύστερα πήγε περίπατο με τον παππού του το Χρόνο. Αν πεις για τον άντρα μου, το Γαλανό Ουρανό, αυτός κουβεντιάζει διαρκώς με τον Ήλιο και δε με συλλογιέται καθόλου. Δεν πάει άλλο! Πρέπει να κάνω απεργία.

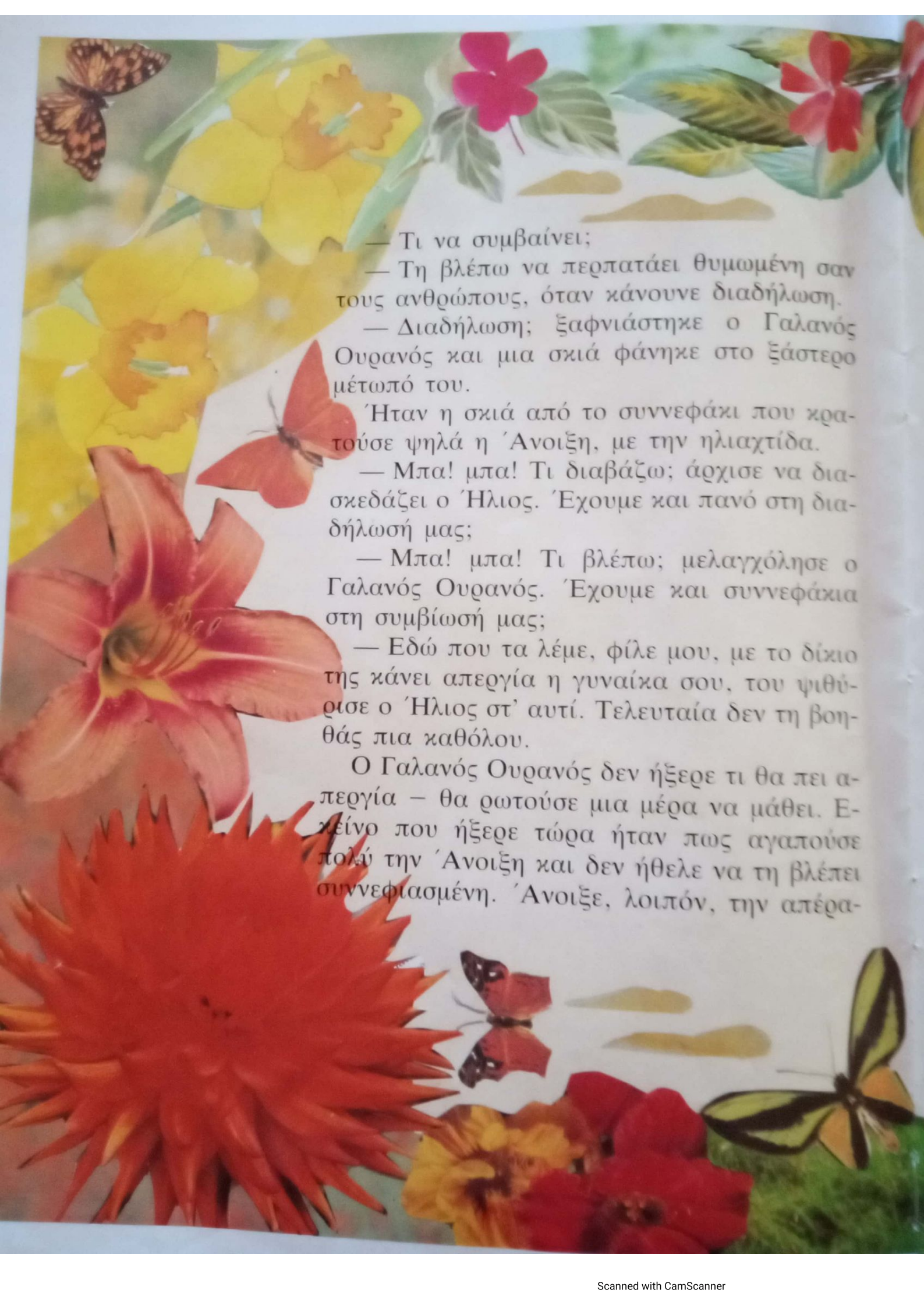
Παράτησε, λοιπόν, τη δουλειά της, άρπαξε ένα συννεφάκι που είχε ξεμείνει από τα φευγάτα του αδέρφια, γιατί χάζευε τις παπαρούνες, το τέντωσε κι έγγραψε πάνω με την κόκκινη μπογιά που είχε έτοιμη για τα γεράνια:

ΣΤΑΜΑΤΩ ΚΑΘΕ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΤΗΝ ΑΠΟΝΙΑ

Έκοψε ύστερα μια ηλιαχτίδα, από τις τόσες που είχε απλώσει ο ήλιος παντού, στερέωσε το συννεφάκι στην επάνω της άκρη και κρατώντας την ψηλά σαν κοντάρι άρχισε να περπατάει αγριεμένη πέρα δώθε στον αιθέρα.

Ο Ήλιος, θες γιατί του κόπηκε μια ηλιαχτίδα, θες γιατί δεν είχε ξαναδεί την Άνοιξη να πηγαινοέρχεται και να μη δουλεύει, ρώτησε το φίλο του το Γαλανό Ουρανό:

— Τι συμβαίνει με τη γυναίκα σου;

— Τι να συμβαίνει;
— Τη βλέπω να περπατάει θυμωμένη σαν
τους ανθρώπους, όταν κάνουνε διαδήλωση.

— Διαδήλωση; Ξαφνιάστηκε ο Γαλανός
Ουρανός και μια σκιά φάνηκε στο ξάστερο
μέτωπό του.

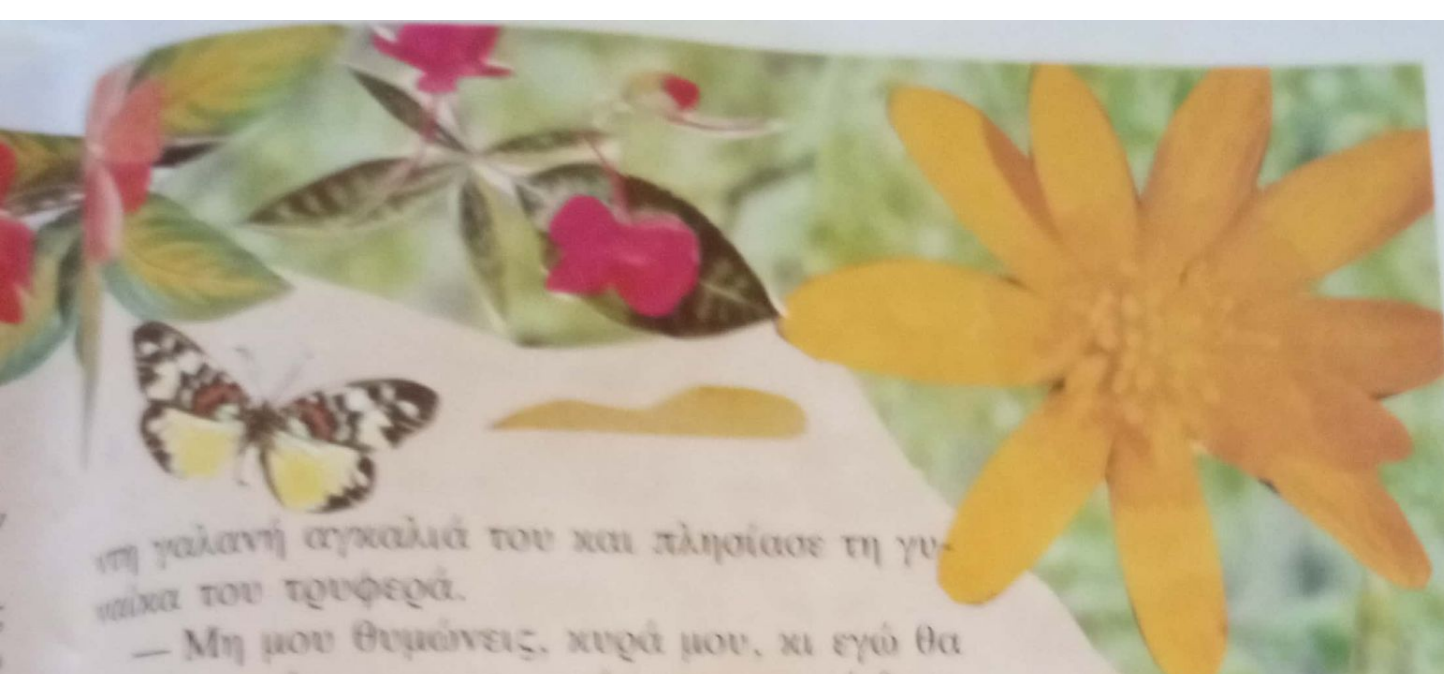
Ήταν η σκιά από το συννεφάκι που κρα-
τούσε ψηλά η Άνοιξη, με την ηλιαχτίδα.

— Μπα! μπα! Τι διαβάζω; άρχισε να δια-
σκεδάζει ο Ήλιος. Έχουμε και πανό στη δια-
δήλωσή μας;

— Μπα! μπα! Τι βλέπω; μελαγχόλησε ο
Γαλανός Ουρανός. Έχουμε και συννεφάκια
στη συμβίωσή μας;

— Εδώ που τα λέμε, φίλε μου, με το δίκιο
της κάνει απεργία η γυναίκα σου, του ψιθύ-
ρισε ο Ήλιος στ' αυτί. Τελευταία δεν τη βοη-
θάς πια καθόλου.

Ο Γαλανός Ουρανός δεν ήξερε τι θα πει α-
περγία — θα ρωτούσε μια μέρα να μάθει. Ε-
κείνο που ήξερε τώρα ήταν πως αγαπούσε
πολύ την Άνοιξη και δεν ήθελε να τη βλέπει
συννεφιασμένη. Άνοιξε, λοιπόν, την απέρα-

στη γαλανή αγκαλιά του και πλησίασε τη γυναίκα του τρυφερά.

— Μη μου θυμώνεις, κυρά μου, κι εγώ θα κάνω τα πάντα για το χατίρι σου, τη χάιδεψε και τη φίλησε. Συγχώρεσέ με! Καταλαβαίνω πως ήταν σκληρό να σ' αφήσω να τα βγάλεις πέρα μονάχη σου με τη φύση...

Η Άνοιξη συγκινήθηκε που της μίλησε με τόση τρυφεράδα ο άντρας της. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε κι αυτή.

Κι επειδή όλα γίνονται, όταν ο Ουρανός είναι ανοιχτός, ίσαμε το βράδυ όλα τα πουλιά είχαν τα τραγούδια τους, όλα τα δέντρα τις ευωδιές τους και όλα τα λουλούδια τα χρώματά τους. Κι όχι μονάχα αυτό, μα και κάτι πιο σπουδαίο ακόμα: ως το βράδυ η Άνοιξη είχε γεννήσει το Μάη, το τρίτο της παιδί.

— Καλά όλα αυτά, είτε η Άνοιξη στο Γαλανό Ουρανό. Οι δουλειές στη φύση, ωστόσο, δεν τελειώνουν. Τι λες, λοιπόν; Θα κρατάς εσύ το παιδί από αύριο, για να πηγαίνω εγώ στη δουλειά μου;

— Μα έχω κι εγώ δουλειά, στενοχωρήθηκε καίνος. Πρέπει να βοηθήσω τον Ήλιο να ωριμάσουμε τα νεράσια.

— Και το μωρό; άρχισε πάλι να φουντώνει η Άνοιξη.

— Το μωρό... Το μωρό να το στείλουμε σ' έναν παιδικό σταθμό.

— Μα τότε πρέπει να μεγαλώσει γρήγορα και να του ετοιμάσουμε και κανένα ρούχο, είπε η Άνοιξη.

Άρχισαν, λοιπόν, και οι δυο τις ετοιμασίες. Η Άνοιξη, επειδή ήξερε ότι τα παιδιά γίνονται μεγάλα μόνο με γάλα, πήγε κι αγόρασε μερικές μπουκάλες από το Γαλαξία. Κι ο Γαλανός Ουρανός πήρε ένα ψαλίδι αέρινο, έκανε κομμάτια το πανό με τις κόκκινες μπογιές κι έφτιαξε μια ριγωτή φορεσιά για το γιο του.

— Καλά όλ' αυτά, μουρμούρισε η Άνοιξη, μόνο που κανέναν παιδικό σταθμό δε θα έχει θέση για το παιδί μας τέτοια εποχή. Τι θα κάνουμε τώρα;

Ο Γαλανός Ουρανός, μόλις είδε το γιο του μεγαλωμένο και ομορφοντυμένο, ενθουσιάστηκε. Άνοιξε η καρδιά του.

— Μη στενοχωριέσαι, κυρά μου, είπε στη γυναίκα του. Να δεις που θα τον στείλουμε στον καλύτερο σταθμό.

Κι επειδή όλα γίνονται, όταν ο Ουρανός είναι ανοιχτός, από την άλλη κιόλας ημέρα ο Μάης άρχισε να πηγαίνει σ' έναν παιδικό σταθμό γεμάτο λουλούδια, που τον έλεγαν «Ο ανθισμένος κήπος», και βρισκόταν κάτω στη γη. Κάθε πρωί ερχόταν να τον πάρει ένα σχολικό αμαξάκι από άνθη και πράσινα φύλλα, που το έσερναν τέσσερα χελιδόνια. Ο Μάης έμπαινε νυσταγ-

μένος ακόμα στο αμαξάκι και τα χελιδόνια ξεκινούσαν για τη γη βιαστικά. Στο δρόμο έπαιρναν και μερικές μικρές πεταλούδες και κάμποσα μικρά πουλιά. Τα έστελναν κι αυτά οι γονείς τους στον παιδικό σταθμό, γιατί δούλευαν κι εκείνοι στη φύση και δεν είχαν πού να τα αφήσουν.

Ο Μάης, από τις πρώτες κιόλας ημέρες, έπιασε φίλιες με όλους. Κι επειδή ήταν ο πιο καινούριος μαθητής και ο μόνος μήνας μέσα σε τόσα πουλιά, λουλούδια και πεταλούδες, όλες οι φίλες και όλοι οι φίλοι του τον αγαπούσαν και τον πρόσεχαν ιδιαίτερα.

— Εμείς θα του μάθουμε να τραγουδάει, αποφάσισαν τα πουλιά και βάλθηκαν να του μάθουν ένα σωρό τραγούδια γραμμένα γι' αυτόν και τις χάρες του.

Ο Μάης κοκκίνιζε, όταν τον παίνευαν. Για να μην κακοκαρδίσει όμως τους φίλους του τα πουλιά, τα έμαθε τα τραγούδια.

— Εμείς θα του πλέξουμε ένα στεφάνι για τα μαλλιά του, είπαν τα λουλούδια.

— Τριανταφυλλένιο να είναι! πετάχτηκαν πρώτα τα τριαντάφυλλα.

— Ας γελάσουμε! πειράχτηκαν τα γαρίφαλα. Έτσι και γίνει από σας το στεφάνι, θα έχει κι αγκάθια και θα τον τρυπήσουν. Εμείς θα το φτιάξουμε, για να είναι πιο μαλακό.

— Στεφάνι από γαρίφαλα πού ξανακούστηκε; παρξενεύτηκαν οι βιολέτες. Όλος ο κόσμος το ξέρει, ότι για στόλισμα εμείς είμαστε οι καλύτερες.

— Μεγάλη ιδέα έχετε για τον εαυτό σας, θύμωσαν οι μαργαρίτες. Εμείς θα του το πλέξουμε, γιατί μας αγαπάει πολύ.

— Αυτό δεν το ξέρουμε, κοροΐδεψαν τα γεράνια. Πρέπει να σας μαθήσουμε, για να το μάθουμε!...

— Άδικος κόπος, καμάρωσε ο νάρκισσος. Εμένα αγαπάει περισσότερο απ' όλους ο Μάης.

— Άκου τι λέει! Ξεσηκώθηκαν τ' άλλα λουλούδια και βάλθηκε το καθένα να παινεύει τον εαυτό του.

Ξέσπασε τότε τέτοιος καβγάς, που έφτασε μεσημέρι, γύρισε ο Μάης σπίτι και το στεφάνι δεν είχε γίνει.

— Πώς τα πέρασε σήμερα το παιδί μου; ρώτησε το Μάη ο πατέρας του.

— Καλά, είπε ο Μάης. Μόνο που τα λουλούδια μαλώνουν για μένα, τσακώνονται ποια θα μου πρωτοφτιάξουν ένα στεφάνι κι εγώ δε θέλω να κακοκαρδίσω κανένα. Θέλω το στεφάνι μου να έχει απ' όλα.

Γέλασε ο Γαλανός Ουρανός.

— Έλα κοντά, του είπε κι άνοιξε την απέραντη αγκαλιά του να τον παρηγορήσει. Μη στενοχωριέσαι και να δεις που τα λουλούδια θ' αγαπήσουν πάλι στο τέλος.

Κι επειδή, όταν ο Ουρανός είναι ανοιχτός, όλα γίνονται, την άλλη μέρα ένα πανέμορφο δώρο περίμενε το Μάη στον «Ανθισμένο Κήπο». Τα λουλούδια είχαν φιλιώσει και είχαν αποφασίσει να σφιχταγκαλιαστούν και να ετοιμάσουν ένα πολύχρωμο στεφάνι από άνθη κάθε λογής.

— Τώρα δε θα έχει κανένas παράπονο, μουρμούρισε ο Μάης και φόρεσε ολόχαρος το στεφάνι.

— Θαυμάσια! χειροκροτήσαν οι πεταλούδες, ανοίγοντας τα φτερά τους. Σηκώθηκαν περσιφίμα. Κάνε μας τη χάρη να το φάσαι κάθε μέρα.

— Κι αν μου χαλάσει, ανησυχώ; κείνος.

— Του χρόνου, στα γκαρβιλά τους, θα σου φτιάξουμε άλλο, υποσχέθηκαν τα λουλούδια.

Έτσι κι ο Μάης, για να μην πεταλούδασει ούτε τις φίλες του τις πεταλούδες, άρχισε να φάει κάθε μέρα το στεφάνι. Και τα λουλούδια κρέμασαν την υποσχυσή τους: Από τότε κάθε χρόνο στα γκαρβιλά τους τον ετοιμάζουν ένα καινούριο.

